

The Holy See

JUBILEJ ĐAKONÂ

SVETA MISA I ĐAKONSKO REĐENJE

**HOMILIJA SVETOGA OCA
KOJU JE PROČITAO MONS. RINO FISICHELLA**

*Bazilika svetog Petra
Sedma nedjelja kroz godinu, 23. veljače 2025.*

[[Multimedia](#)]

Poruka čitanjâ koja smo čuli mogla bi se sažeti u jednu riječ: *besplatnost*. Izraz koji je zasigurno drag vama đakonima, koji ste se okupili ovdje na proslavi svog Jubileja. Razmišljajmo, dakle, o toj temeljnoj dimenziji kršćanskog života i vaše službe, posebno pod tri vida: *opraštanje*, *nesebično služenje* i *zajedništvo*.

Kao prvo *opraštanje*. Navještaj oproštenja bitna je zadaća đakona. To je, naime, nezaobilazan element svakog crkvenog hoda i preduvjet svakog ljudskog suživota. Isus nam pokazuje potrebu i važnost toga kada kaže: „Ljubite svoje neprijatelje“ (*Lk 6, 27*). Upravo tako: da bismo rasli zajedno, dijeleći svjetla i sjene, uspjehe i neuspjehe, potrebno je znati opraštati i tražiti oproštenje, obnavljajući odnose i ne isključujući iz naše ljubavi ni one koji su nas povrijedili i izdali. Svijet u kojem postoji samo mržnja prema protivnicima je svijet bez nade, bez budućnosti, osuđen na to da ga razdiru ratovi, podjele i osvete kojima nema kraja, kao što nažalost to vidimo i dan-danas, na mnogim razinama i u raznim dijelovima svijeta. Oprostiti, dakle, znači pripremiti gostoljubiv, siguran dom za budućnost, u nama samima i u našim zajednicama. A đakon, osobno urešen službom koja ga vodi na periferije svijeta, obvezuje se vidjeti – i poučavati druge da vide – u svima, pa i u onima koji griješe i nanose patnju, sestru i brata koji su ranjeni u duši, i stoga više nego itko drugi trebaju pomirenje, vodstvo i pomoć.

O toj otvorenosti srca govori nam prvo čitanje, predstavljajući nam Davidovu odanu i velikodušnu ljubav prema Šaulu, svome kralju, ali i progonitelju (usp. *1 Sam* 26, 2.7-9.12-13.22-23). O tome nam također govori, u drugom kontekstu, uzorna smrt đakona Stjepana, koji pada pod kišom kamenja opraštajući onima koji su ga kamenovali (usp. *Dj* 7, 60). Ali iznad svega to vidimo u Isusu, modelu svake dijakonije, koji na križu, "opljenjujući" samoga sebe do te mjere da je dao svoj život za nas (usp. *Fil* 2, 7), moli za one koji su ga razapinjali i otvara vrata raja dobrom razbojniku (usp. *Lk* 23, 34.43).

I dolazimo do druge točke: *nesebičnog služenja*. Gospodin, u Evanđelju, to opisuje rečenicom koja je i jednostavna i jasna: „Činite dobro i pozajmljujte ne nadajući se odatle ničemu“ (*Lk* 6, 35). Par riječi koje u sebi nose miomiris prijateljstva. Prije svega Božjeg prijateljstva prema nama, ali onda i našeg uzajamnog prijateljstva. Za đakona taj stav nije sporedan vid njegova djelovanja, nego supstancijalna dimenzija njegova bića. On se, naime, posvećuje da u svojoj službi bude „kipar“ i „slikar“ milosrdnog lica Oca, svjedok otajstva Trojedinog Boga.

U mnogim odlomcima Evanđelja Isus govori o sebi u tom svjetlu. To čini u razgovoru s Filipom, u dvorani Posljednje večere, nedugo nakon što je oprao noge Dvanaestorici, kad kaže: „Tko je vidio mene, vidio je i Oca“ (*Jn* 14, 9). Kao i kada uspostavlja euharistiju, izjavljujući: „ja sam posred vas kao onaj koji posluhuje“ (*Lk* 22, 27). Ali već prije toga, na putu za Jeruzalem, dok su njegovi učenici raspravljali među sobom o tome tko je najveći, on im je objasnio da „Sin Čovječji [...] nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge“ (usp. *Mk* 10, 45).

Braćo đakoni, vaša besplatnost kojom obavljate svoju službu, kao izraz vašeg posvećenja Kristovoj ljubavi, za vas je prvi navještaj Božje riječi, izvor povjerenja i radosti za one koji vas susreću. Činite to što je više moguće s osmijehom na licu, bez prigovaranja i bez traženja priznanjâ, u znak uzajamne potpore, također u odnosima s biskupima i prezbiterima, „kao izraz Crkve koja se zalaže oko rasta u službi Kraljevstva prepoznavajući vrijednost svih stupnjeva zaređene službe“ (C.E.I., *I Diaconi permanenti nella Chiesa in Italia. Orientamenti e norme*, 19 93, 55). Vaše će složno i velikodušno djelovanje tako biti most koji spaja oltar s ulicom, euharistiju sa svakodnevnim životom ljudi; milosrđe će biti vaše najljepše bogoslužje, a liturgija vaše najskromnije služenje.

I dolazimo do posljednje točke: besplatnost kao *izvor zajedništva*. Davati ne tražeći ništa zauzvat ujedinjuje, stvara veze, jer izražava i jača zajedništvo koje nema druge svrhe osim darivanja samoga sebe i dobra ljudi. Sveti Lovro, vaš zaštitnik, kada su tužitelji zatražili od njega da im preda blago Crkve, pokazao im je siromahe i rekao: „Evo našeg blaga!“ Tako se gradi zajedništvo: govoreći braći i sestrama, riječima, ali prije svega djelima, osobno i kao zajednica: „vi ste nam važni“, „volimo vas“, „želimo da budete dio našeg puta i našega života“. To je ono što činite vi: muževi, očevi i djedovi spremni, u služenju, proširiti svoje obitelji na one koji su u potrebi, tamo gdje živite.

Tako vaše poslanje, u kojem vas se uzima iz društva kako bi se ponovno u njega vratili i učinili ga sve gostoljubivijim mjestom i otvorenim za sve, jedan je od najljepših izraza sinodalne i Crkve „u izlasku“.

Uskoro će se neki od vas, primanjem sakrament Reda, „spustiti“ u stupnjevima službe. Namjerno kažem i ističem da će se oni „spustiti“, a ne da će se „uzdići“, jer se ređenjem ne uzdiže, nego silazi, postaje malen, spušta se i ogoljuje. Da upotrijebimo riječi svetog Pavla, u služenju čovjek napušta “zemaljskog čovjeka” i u ljubavi se zaodijeva “nebeskim čovjekom” (usp. *1 Kor 15 ,45-49*).

Razmišljajmo svi o onome što nam je činiti, dok se povjeravamo Djevici Mariji, službenici Gospodnjoj, i svetom Lovri, vašemu zaštitniku. Neka nam pomognu svaku svoju službu živjeti ponizna i srca punog ljubavi i da, u besplatnosti, budemo *apostoli praštanja, nesebični poslužitelji naše braće i graditelji zajedništva*.